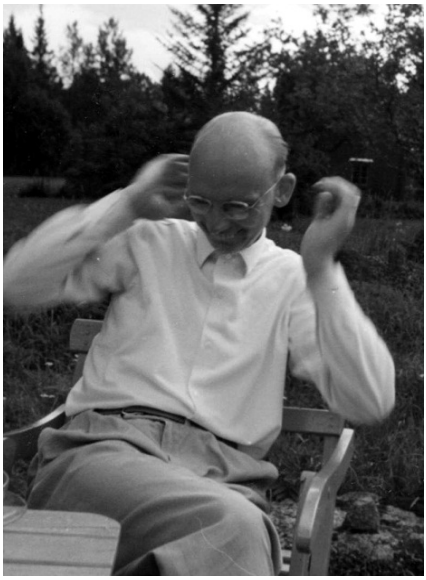
Per Ragnarson



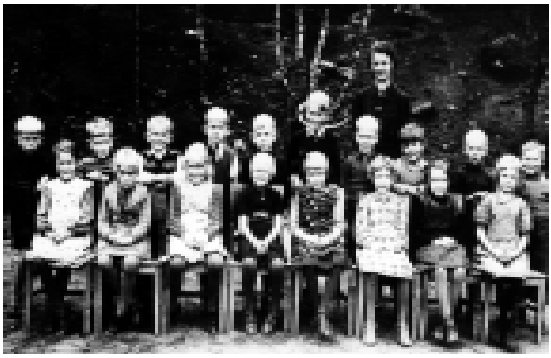
Boken om EVERT *”den trollande säljaren som slutade stamma”*

”Glimåkras egen trollkarl” - ”Trolleriprofessorn” i Höör



”Det finns inget trolleri – det vet du väl?”

© Per Ragnarson, Käglinge, Oxie 2010





Förstaklassare i Glimåkra 1937. Evert står som 2:a fr höger och som 5:a, alltid längst i klassen, den som nu skrivit detta.

Genom livet med en skolkamrat

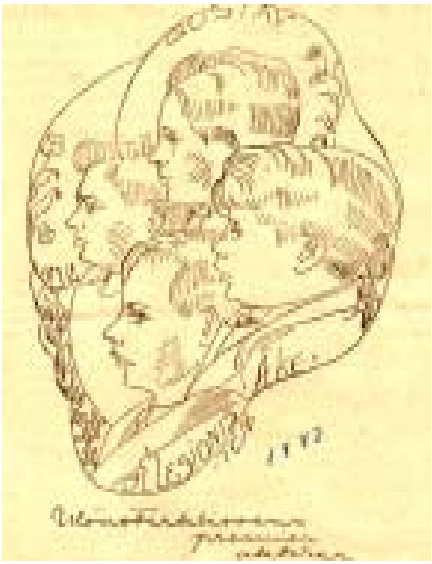
Det skrivs böcker om personer som har utmärkt sig i stora och nog så krävande sammanhang. Men sällan får en i världen liten människa offentligen ett rättmätigt erkännande för en gärning, en prestation eller en seger över ett svårartat handikapp.

Detta är en vänbok om Evert men också ett vittnesbörd, som både jag och den jag skriver om hoppas skall ge kraft och inspiration åt likaledes drabbade och deras anhöriga. Från början handlar det ju alltid om barn.

Boken handlar om stamning och en späd liten pojkes tidiga försök att forma ord och meningar. Hans ansikte låstes snabbt i kramp och det tog tid, innan några ord hade hackats fram. Det var alltså inte en stamning på ”bbbbara ddddetta” med de besvärliga läppljuden.

Vi möttes i småskolan i Glimåkra, ett litet jord- och skogs, sten- och träsamhälle med smålandsinspirerat glasbruk i nordöstra Skåne. Det fanns en mekanisk verkstad och där arbetade pojkens far som svarvare och smed. Året var 1937. Kunskap och hjälp fanns inte att tillgå för handikappade barn överhuvud taget, varken hos lärarna eller hos föräldragenerationen. Tandvård

fanns inte bland traditionerna. Vid tandvärk brukades brännvin inifrån och på en bomullstuss vid tanden. Hjälpte inte det, gick man till bysmeden. Det fanns alltså inga särskilt goda utsikter för en gravt stammande sjuåring som dessutom hade, som man sade, ”tänderna på tork”, vilket betydde utstående tänder i ovankäken (vilket han förstås åtgärdade så småningom).



Skolläraren Erik Månsson i Glimåkra (1893-1972) hade Evert i s.k. fortsättningsskola och tecknade ”Illusionisten” Evert, längst ner, tillsammans med Alve (Wulff), Gustav (Månsson, som tilldelades det skolnamnet, eftersom det fanns ännu en med förstanamnet Gert), och Åke (Wessman). ”Mönsterklassens premieraktörer” tecknades och publicerades i Kristianstads Läns-Demokraten, där lärare Månsson var en lokal krönikör. Evert trollade vid fortsättnings-skolans avslutning. Sen återstod livets skola och en verklig roll som premiäraktör.

Evert fick gå tyst och obemärkt genom de då sex obligatoriska skolåren för lärarna hade inte tålamod att invänta hans svar och någon skolning för att hjälpa honom hade de inte fått på den tidens lärarseminarier. Dessbättre skulle det både skrivas och räknas och Evert hade det som behövdes för att klara sig. Kvarsittning var ju annars den tidens metod för ”stödundervis-ning”.

Men Evert växte upp och han kom med gnistan från en slump kombinerad med egen företagsamhet att befria sig från den krampaktiga stamningen. Han valde att bli representant och

försäljare (!) och på fritid en scenartist (!!) som illusionist med trollspö i handen. Magiskt nog. Detta är berättelsen om min skolkamrat åren 1937-1943 Evert Bernhard Sigvard Olofsson, som med förnamnet Bernhard i bakgrunden skrev in sig i illusionisternas societet Svensk Magisk Cirkel som artisten ”Hardini”, någonstans mellan den store Hector el Neco och den sentida storshowaren Joe Labero. Evert förblev aktiv som trollkarl i över sextio år. Det är också berättelsen om en vänskap som bestått. Ingen av oss har kunnat glömma det ögonblick då slumpen grep in för att han snart nog skulle kunna ta livet i egna händer och tala för sig. Den här pojken växte upp med bygdens berättelser om trollen i de vackra Trollabackarna, där den tidens ungdomar ideellt trollade fram Skånes vackraste friluftsbad, Trollabadet. Evert skulle ha slagit trollen med häpnad, när han höjde sitt spö, om de hade funnits på riktigt och inte enbart i sagornas värld.

Om inte sjukdom på äldre dagar hade gett honom den svåra stamningen tillbaka, kunde han ha blivit en välgörande sensation i ett TV-program av typen ”Här är Ditt liv”. I stället får det bli den här lilla boken. Det är *min* lilla bok om Evert, mina upplevelser av hur det började och hur det gick. Inte hans egen berättelse om stamning och trolleri och slipteknik för stenindustri, numismatik och annat organiserat samlande, m.m. Skrivandet har väckt tankar om hur det är att upptäcka ett barns stamning, inte minst för att jag själv fick en dotter, som ibland var lite motsträvig att natta för, som hon sade: *”Jag har ju så mycket prat över!”*

Per Ragnarson



Evert Olofssons kontorsrum i villan på Valhallagatan i Höör hade plats för allt från trolleri, bok- och myntsamlande till pressklipp om det egna trollandet och hembygdens Glimåkra, utöver vad yrkesverksamheten för stenslipningens teknik krävde.



Everts hem i den s.k. ”Kräkan” i Glimåkra, där Folkets Park byggdes av idealister på 1920-talet.

Barn av en trotsig bygd

Evert Olofsson föddes i Glimåkra den 9 december 1930. Själv var jag på plats knappt tre månader tidigare. Inte nog med att vi föddes i en bygd som var mer rik på sten än stenrik. Dessutom var 1930-talskrisen i antågande med arbetslöshet och ekonomiska bekymmer i föräldrakretsen. Men det var först som vuxna som vi kom till insikt om att vi inte hade kommit till något gottebord. Trollkonstnärer brukar övertyga med att visa att de har ”två tomma händer”, när de börjar. Det var sant för Evert. Åtminstone då (men sedan blev det ärligt sagt en illusion). Som barn var vi ändå fredade i en gemenskap som tyvärr tycks försvunnen numera. Vi saknade inte något, materiellt sett. Göingebygden har alltid haft en trotsig företagsamhet som sitt enda skyddsnät mot dåliga tider. Den företagsamheten hör också till den här berättelsen.

Hem och skola

Everts föräldrar var Bernhard (1892-1977) och Hulda (1902-1974), fadern en bygdens son, modern från Finja. Bernhard var svarvare

men kunde det mesta som förekom på en mekanisk verkstad. Mest stod han nog vid svarven men ändå kallades han ”smen”. Han var en replikvass skämtare som svarvade ihop vitsar lika bra som metallstycken. Tillika något ”mager om bena” som poeten Nils Ferlin skrev om sig själv och Evert ärvde den spensliga kroppsbyggnaden. Min bästa historia om Bernhard är sann, nästan självupplevd (!!) ja, åtminstone delvis. Såhär är den.

Bernhard var revolutionär, en då så misstänkt kommunist, och far var evolutionist, d.v.s. en gamla tidens socialdemokrat. Det låg en spänning mellan sådana, om vilken vi påmindes under valrörelsen 2010. Far och Bernhard kunde diskutera utan att bli ovänner. En dag skiftades hugg i fars verkstad. När Bernhard sedan skulle gå, börjad det ösregna. Far räckte Bernhard ett paraply med de inte helt ovänliga orden *”Gå hem med dej!”* Han fick tillbaka en spjuveraktig blick från ena ögat, medan Bernhard riktade det andra upp mot paraplytyget: *”Det var ändå nå´t som kan övertyga...”* Far kom in leende och sade: *”Jäkla sme’!”* De båda fäderna förenades tveklöst inför nazismen och Adolf Hitlers hotfulla anhang och senare inte minst i glädjen över krigets slut.

Ett gott arv

Bernhards humor gick i arv till Evert men i en form som var mera passade för scenen, inte så vitsig, och som dessutom speglade hans självsyn. Mitt intryck har alltid varit att Evert med humor fördrog även sitt handikapp. Och trolleriet, när det väl hade börjat, lämpade sig uppenbarligen väl för skämt. Såklart njöt han av att se en förundrad publik framför sig.

Modern var, som tiden bjöd, en tillbakadragen hemmafru i ett ganska tungrott sekelskifteshus, därtill försedd med tjocka glasögon på grund av ett medfött synfel. Hon kunde alltså inte konkurrera om de få arbeten som fanns i byn för kvinnor, exempelvis att syna och packa glas på glasbruket.

Som liten, spenslig, gravt stammande pojke med utstående tänder skulle man nog vilja misstänka att Evert blev utsatt för

någon form av mobbning, speciellt i en bygd där man hade lätt för att dela ut mer eller mindre skämtsamma ök- eller smeknamn. I funderingarna inför den här skriften, frågade jag mig om Evert någonsin har nämnt ordet mobbning. Men nej, inte vad jag kunde erinra mig. Så han fick förstås en kontrollfråga i ämnet. *”Nej, aldrig någonsin!”* blev det kategoriskt bekräftande svaret. Detta kan sägas hedra byns barn och vuxna, kanske en smula förvånande. Vad var det som fredade honom? När jag tänker tillbaka på olika situationer, finner jag att det ändå fanns en respekt för en pojke och yngling som inte bara bar sitt handikapp utan också tog tag i det och gjorde något åt det.

Evert fick också en några år yngre syster, Gudrun, som kom i familjen som fosterbarn. Kanske gick Evert för mycket sin egen väg tidigt med trolleriet, men i vuxenlivet kom hon i alla fall att få en växande betydelse för honom. I familjen blev Evert ensam om sitt trollande.

Hemmet var ett trähus i två våningar med balkong åt norr, med trädgård och en stor yta för grönsaks- och potatisodling. Fadern var flitig med det liksom att till gårdssidan dra hem ved som en släpa efter lånad häst. Där fanns alltid ved av sly, som Bernhard fick gallra ut hos någon markägare. Vedspisvärmen i köket är ett speciellt minne av våra, Everts och mina, frimärks- och trollerikvällar åren innan han fick ett trollspö i sin hand.



Huset låg alldeles nedanför den av 20-talsidealister byggda folkparken, en av Skånes vackrast belägna. Men Everts hem fanns redan dessförinnan i ett område som kallades ”Kräkan”, gissningsvis för att den närmaste bonden släppte kreatur på bete där. Evert blev ingen dansör, men folkparken gav honom möjligheten att tidigt i åren se och noga studera illusionister som *Hector el Neco* (bilden), en av Sveriges genom tiderna störste och

en idol för Evert. De kom varandra närmre och blev goda vänner några år innan den tidens store illusionist gick ur tiden 1965.

Före familjen Olofsson hade två bröder Lundstedt bott i huset, båda allmänt kända för en kopiös aptit som stod helt i omvänd proportion till deras arbetslust. Men vitsiga var de så det satt nog en del skämt i väggarna. Man hade roligt i kyrkan på deras bekostnad en dag, då kyrkoherden predikade om hur Jesus fick fem bröd och två fiskar att räcka till många. När prästen övertygande berättade att det likväl blev mycket över, då vaknade en slumrande församlingsbo och försäkrade på sin genuina göingska att *”Dao skolle da´nte ha blett nöet över om lunnstättapaugarna hade vatt där!”*

Ett handikappat barn i en byskola hade inte mycket att vänta sig som kunde vara till hjälp. Evert svarar nej på frågan om någon av lärarna visade sig vilja tala med honom om stamningen. Den fanns där, men man gick runt den. Det kunde han inte göra själv däremot.

En skolväg till framtiden

Från hemmet hade Evert en kilometer att gå till folkskolan på Åge backe mitt emot kyrkan. Vi skrevs in som försteklassare i juni 1937 och började med den milda Evy Troedsson som lärarinna (som senare kom att verka i olika roller i Helsingborg).

På förstaklassbilden på sidan 2 står Evert som andre från höger i bakre raden. Vi hade inte mycket gemensamt för oss de första åren, men under de kalla vinterkrigsmånaderna 1941-1942 hände mycket. Då noterade vi faktiskt -35 grader på termometern i mitt hem (vilket ändå inte var rekord för Skåne!). Det var läge att krypa inomhus på kvällarna och det var då som vi fann varandra kring frimärkssamlandet. Däremot delade Evert inte min förtjusning över att åka skidor eller sparkstötting utför den höga folkparksbacken, där vi aningslöst lekte finska vinterkriget och sköt med skidstavarna. Hem kom jag med yvigt vitt frostskägg på

den av mor stickade ”rånarluvan”, som man måste ha under mössan.

Med Evert och frimärkena var det lugnare och varmare. Intresset stimulerades dessutom i skolan, där lärarinnan Alfhild Persson lärde oss föreningskunskap genom att bilda *åt oss ”Frimärksklubben Banco”* med årsmöte och protokollförda sammanträden. Vem lär ut sådant idag?

Vi kom att gå tillsammans från skolan, eftersom vi en bit hade samma väg att gå. Det kunde bli ett litet uppehåll hos mig och lite frimärksbytande. Kring frimärken kunde vi prata utan stress och jag vet mig inte ha brytt mig så mycket om att det hängde upp sig för Evert emellanåt. Detta gemensamma intresse räckte tills våra vägar skildes efter de sex folkskoleåren. Men dessförinnan hade något hänt, som skulle öppna en väg för den stammande ynglingen Evert.

Krigs- och efterkrigstid

På hösten 1939 kom kriget. Då hade vi nyss börjat terminen i tredje klass och fått flytta från det gamla kommunalhuset till ”Storskolan” med fler barn men som sagt ingen mobbning - kanske de vuxnas oro för världsläget kändes också hos barnen, i varje fall gjorde det så när våra öron nåddes av vad som hände i närheten den 9 april året därpå.

När kriget pågick som värst och den sibiriska kölden bet sig fast i väggarna, kallades min nio år äldre bror Nils in till militärtjänst vid Kustartilleriet. Det var glest mellan permissionerna, men hemma några dagar från Göteborg visade Nils lite av vad man dödade tiden med på vakt eller på den s.k. ”luckan”. Det var kortspel förstås, lite patiens och så kortkonster, trolleri med vanliga spelkort.

”Det absolut svåraste är att trolla för barn. De följer inte alltid det förvillande talet eller gesterna utan tittar i stället på vad som sker.” (Sade Evert många år senare!)

In bland kortlapparna smög sig ett trick med klart matematisk karaktär. Nu har jag lärt mig att illusionister har begreppet *”matematisk kortkonst”,* men att det var något matematiskt var det enda jag begrep av den kortkonsten och så är det alltjämt. Men det var också den enda av min brors lumpartrick som fastnade i mitt minne.

Jag visade det en kväll för Evert, när vi satt i soffan och hade lagt frimärkena åt sidan. Jag fick göra det flera gånger, för Evert var väl lite skeptisk, men jag fuskade inte. Evert lärde sig tricket och gjorde det några gånger, innan han gick hem, troligen med myror i huvudet. För det här skulle bli allvar, inget att leka med.



Det översta kortet

Ta fram en kortlek, blanda och kupera och följ instruktionen. Sedan kan du imponera på dina närmaste och kanske bli en illusionist, för du skall få se att det har hänt förr, i alla fall en gång och då med trollkarlen ”Hardini”, alias Evert Olofsson, i huvudrollen.

1. Vänd kortlekens siffror och ansikten mot dig. Flytta en eventuell kung längst bak i handen.
2. Kanske har du nu framför dig ett första kort som är en nia, det kvittar vilken färg den har. Börja då på nio och räkna över kort i den andra handen: 9,10,11,12,13. (Slutar alltså på 13, därför kan man inte börja räkna med en kung). Dessa fem kort vänds upp och ner och bildar en första ”hög” att trolla med. Högen ligger alltså med baksidorna upp.
3. Nästa kort framför dig är en åtta och då får du en hög med sex kort.
4. Nästa kort är en femma och det blir en hög



Så småningom blev vi vuxna.

med nio kort. Nu vet du hur det går till. Sist får du kanske upp en siffra som gör att korten inte räcker för att räkna till 13. En sådan ”ofärdig” bunt behåller du i handen. Ibland kan det förstås gå jämt ut till 13.

Grande finale

Nu ligger det några högar på bordet. Du ber åskådaren vända översta kortet på två av dem samt att lägga en hög åt sidan. Det är översta kortet i den högen som tricket är ute efter. Nu är vi framme vid moment

5. De övriga högarna samlas ihop tillsammans med bunten som är kvar i handen. Nu kan du räkna kort med baksidan upp men det ser lite mer mystiskt ut om du ser deras valörer passera.



6. Lägg först ihop siffrorna på de båda uppvända korten och lägg till 10. Du kan t.ex. få 3+5+10=18. Nu räknar du över från bunten till andra handen 18 kort, låtsas som du bara går vidare men börjar på 1 och räknar de återstående korten i handen. Det ser lite mer spännande ut om du inte gör ett uppehåll efter 3+3+10=18.

7. Antalet kort som du då har kvar efter de 18 (eller vad det nu blir från gång till gång) gör dig säker nog att be åskådaren vända på kortet i den undantagna högen, vars valör du då vet. Säg t.ex.: *”Var snäll och vänd på sjuan där överst i högen!”*



Så ligger där faktiskt också ett kort med den valör som du sagt. För så är det om du har gjort och räknat rätt ( ), fråga mig bara inte varför.

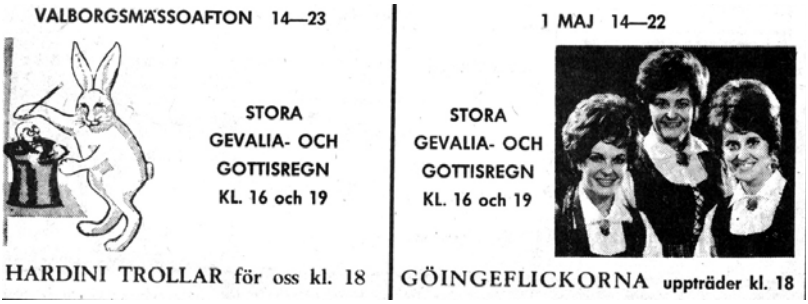
Där kom gnistan

Någonting började den stund då vi lekte med det här tricket. Evert började att ta reda på lite om trolleri och det var förstås inte så enkelt, för googla på ordet kunde man inte för nu 68 år sedan. Den forskningen skulle sluta med att han funderade ut hur det världsberömda indiska reptricket fungerar, dock utan att inkludera det i sina föreställningar som en speciell ”karriärstege” att klättra på.

Egna trick per postorder

Vid 15 års ålder hade Evert lärt sig en hel del, dessutom framställt ett antal trolleritrick som räckte till en liten postorderkatalog. Som ”Barnhardo” och senare ”Bern-Hardini” stod 15-åringen på scenen! Vid de tidigaste framträdandena hade han sällskap på scenen av den sjungande, fyra år yngre, Sonja (Norén) Martinsson från Boalt i Glimåkra, en av de tre senare så riksbekanta ”Göingeflickorna”. Med målet att bli ensam på scenen med både presentation och trollkonster, bytte Evert till kontorsjobb och sökte upp en logoped i Göteborg. Värnplikten som malaj vid infanteriregementet i Kristianstad avslutade Evert med en festlig trolleriföreställning för bassar och befäl.

Vid den tiden hade han bestämt sig för att inte förbli yrkesartist. ”Hardini Show” upphörde att turnera i från Skåne till Norrland. Matchen mot stamningen var han på väg att vinna helt och fullt. Med insikten att han nu faktiskt kunde något som ingen annan i byn eller bygden kunde, växte ett självförtroende som kanske på



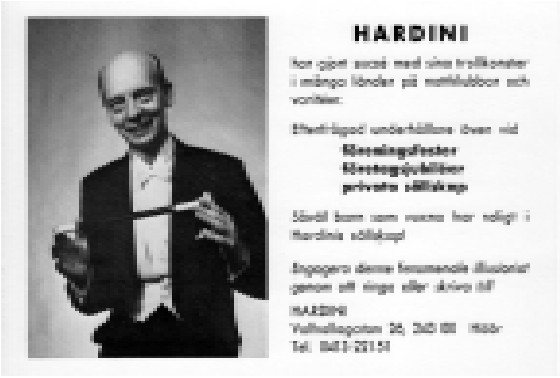
grund av stamningen hade varit något förkrympt. Den matchen skulle han vinna.

Representant och säljare

Med självförtroende så det räckte, steg Evert upp till ledningen för den stenförädlande firman Veit&Nordenhake i Broby i granitens och diabasens Göinge. Han tyckte att han kunde bli deras försäljare! Förtrollade? Ja kanske det, för så blev det och en karriär som representant och försäljare vid företagsbesök, utställningar och mässor började. En kortare period arbetade han i Nybro och förvillade smålänningar, innan han återvände till Broby och senare Höör för 30 år som säljande avdelningschef för ett österrikiskt företag inom den till stenindustrin knutna slipningstekniken.

När han bestämt sig för att bara ge fritid åt trollandet, skrev Evert en bok med namnet *”Magi”*, som avslöjade hans egna originaltrick. Den spritduplicerades i 50 ex och spreds bara till trollkarlar. Trettio år senare tryckte han en ny, numrerad upplaga på 200 exemplar. De användes till att glädja alla som fick första pris vid Nordiska Trollerikongressen i Södertälje 1981. Den hade illustrerats av en konstnärlig vän från Glimåkra, Erik Bengtsson, ”Tommaboda Erik” kallad. En sådan bok kan inte köpas för pengar i bokhandel, inte ens på Internet, eller som Evert själv kommenterade: *”Tricken är så hemliga att vi fick förse tryckeriets personal med ögonbindlar.”* Inget att tjäna pengar på, sade han till lokaltidningen i Hässleholm och drog fram några större sedlar rakt ur luften framför näsan på en häpen reporter. Evert presenterade sina egna påhitt, originaltrick, för att kopiera andra är inget för riktiga trollkarlar. *”Original är alltid bäst”* sade Hardini bestämt och fortsatte att fundera på nya som han alltså gjort sedan han var knappt 12 år. *”Det roligaste är att fantisera ut sina egna varianter på tricken. Två trollkarlar gör aldrig samma trick på exakt samma sätt.”*

> ”Trolleriböckerna innehåller mycket intressant. Jag behöver aldrig ha några tråkiga stunder.”

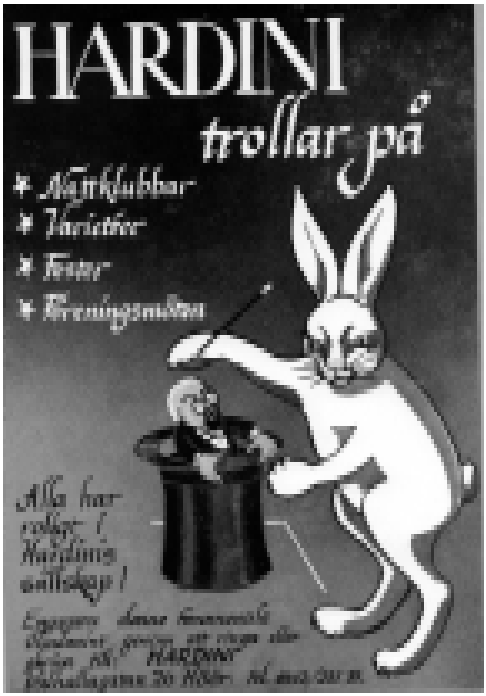


Som den nog så proffsige amatörillusionisten ”Hardini” tog han plats i Svensk Magisk Cirkel, där landets mest väletablerade illusionister hör hemma. 1965 tog han initiativet till det stadge- och styrelselösa sällskapet *”Trollkarlar i Göinge”* efter en geografisk utvidgning omdöpt till *”Trollkarlar i Gemenskap”* (senare naggad av tidens tand och upplöst). Initialerna *TIG* påminner mig om Everts inställning - jag nästan anar en medveten liten drift med verkligheten. Tala skulle han ju!
Så hade Evert förstås bildat familj med två söner.

En storsamlande illusionist

Såhär presenteras Evert i boken ”Sveriges Trollkarlar” 2007 av Christer Nilsson, Sveriges Magi-Arkiv, en bok som intresserade av Everts samtida artister kan konsultera:
”**Hardini** (Evert Olofsson) 1930, Glimåkra, Höör, representant, S *(förkortn. för semiprofessionell),* TIG *d.v.s. Trollkarlar i Gemenskap* (hedersordförande), SMC *(för Svensk Magisk Cirkel)* 1961. Började med trolleri som tioåring. Senare började Evert utbilda sig till snickare och då tillverkade han sina egna trolleriapparater. 15 år gammal gav han sin första offentliga

föreställning och ungefär samtidigt började han sälja sina egentillverkade apparater till andra trollkarlar. Artistnamnet var då **Bernhardo** som sedan blev **Bern-Hardini**. 1951 åkte han på egen turné (!) huvudsakligen i Norrland och hade nakendansösen Agnes Agun engagerad. 1952 turnerade han med buktalaren Mr Cook. Hardini har även turnerat tillsammans med Eric Gunardos Artisttrup och flera andra artister. Aktiv trollkarl var Evert ända till 75 års ålder. 1953 utgav han sin bok ”Magi” i 50 exemplar och 1981 trycktes en ny upplaga. Hardini har varit en storsamlare av trolleriböcker och ägde en mycket stor samling svenska trolleriböcker. När han sedan köpte Jonnie Casinos samling blev detta dåtidens största svenska samling, som sedan såldes till David Philipson.”



Elva och ett halvt år

Det finns ett litet fel i den texten. Min bror hade inte blivit inkallad förrän i början av 1942 så vi var väl elva och ett halvt år gamla, när den där kortkonsten kunde visas upp för Evert.

Evert bytte frimärkssamlandet mot numismatik, läran om mynt och mynthistoria, och även det blev en nog så aktningsvärd samling. Everts far, Bernhard, var en övertygad revolutionär socialist, kommunist. Evert tog en annan väg och blev i Höör aktiv i kyrkans lekmannarörelse, som då hette Kyrkobröderna.

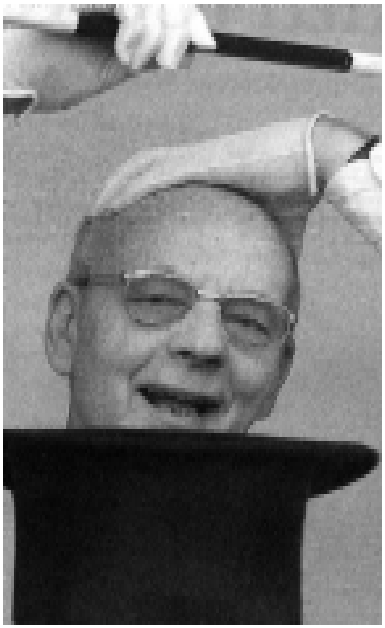
Naturligtvis trollade han för dem liksom då och då till kyrkkaffe i mellanskånska församlingar.

Dessutom har Evert helhjärtat engagerat sig i sin gamla hembygd, medverkat för Glimåkra Hembygdsförening, organiserat konfirmandträffar och hemvändardagar. Samlandet omfattade även vykort, företrädesvis med motiv från Glimåkra. Ett par sådana, omvandlade till ett bildspel av vännen f.d. rörmokaren Jan Bengtsson i Glimåkra, ledde till ett projekt för bredare bildinsamling och en bok om Glimåkras 1900-tal (2007) baserad på drygt 700 bilder.

Någon gång i lite stressat läge kunde stamningen spåras, när Evert uppträdde som säljare eller illusionist, men den som ingenting visste kunde inte ana att det ansiktet hade stelnat i kramp inför uppgiften att svara på en enkel skolfråga.

Bakslaget

Evert trollade aktivt i över 60 år tills han fyllt 75. Då kom sjukdom i familjen och egen (Parkinson) att bli för mycket. Den egna villan i Höör måste ges upp, när makarna nödgades bo på skilda håll. Det vore en överdrift att säga att Höörs kommun ivrigt sträckte ut händerna för att hjälpa, trots att makarna dittills klarat sig själva.



Om Evert någonsin tappade huvudet, så var det förstås i en hög trollkarlshatt.

Självklart ledde detta till stress och påfrestningar och så var stamningen tillbaka, lika svår - om inte värre - som under pojkåren. *”Men sjunga kan jag!” s*ade han vid ett telefonsamtal i oktober 2010. Varpå jag helt kamratligt svarade: *”Gör det då!”*

Vid 80 är Evert beroende av stöd och hjälp på vårdhem. Sjukdomen och stamningen gör det omöjligt att föreslå det annars väl motiverade *”Här är Ditt liv”-p*rogram, som skulle ha kunnat ge hopp och inspiration och energi åt drabbade bland nutidens barn och föräldrar, som får se ett uppleva ett sådant socialt handikapp i stället för sprudlande barnpladder.



Nu avslöjar Hardini sina trolleritricks!



Fyra glas mjölk på en bricka bara försvann mitt i publiken. Men det var naturligtvis trollspöets

Scouter är alltid redo, men hur redo de än var så hann de inte se vad trollkarlen gjorde med magiska rep och ringar.





Utan trollstaven gick det förstås inte ville han lura oss att tro. Sina hemligheter avslöjade han bara för kolleger inom den magiska cirkeln, då med boken ”Magi”, som blivit en klassiker.





Trolleriet förde Evert Olofsson långt ut i världen, t.ex. till världs-kongress för magiker 1976. En annan resa gjorde han i trollböcker-nas värld.

Till Evert

inför 80-årsdagen den 9 december 2010

Detta är min hyllning till en vän som
aldrig tänkte: ”Det här går inte!” - utan
som med ständig förnyelse gjorde det
som många trodde omöjligt. Jag vet att
Du med glädje trollade för barn och att
Du skickar en trollstav vidare till var
och en som kan behöva.
Därför ställs denna skrift för fritt
förfogande till Skånes Stamningsförening
och via den till Sveriges Stamningsförbund,
säkert med vår gemensamma förhoppning
att det goda exemplet skall utöva sin makt
till gagn för barn och föräldrar
som nu och i framtiden möter
liknande svårigheter.
Exemplar av skriften lämnas naturligtvis
också till nutidens och framtidens
illusionister och magiker via
Svensk Magisk Cirkel.

Pelle